

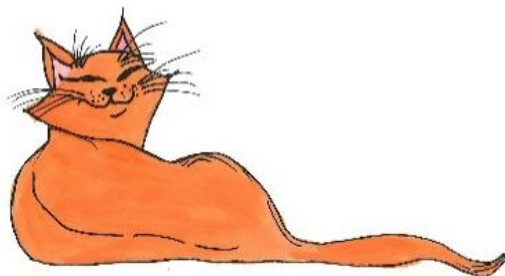
Amalia-Gabriela Marinescu

Așchiuța

Așchiuță

Amalia-Gabriela Marinescu

Logos Panda

2022

AȘCHIUȚĂ

Amalia-Gabriela Marinescu

Copyright Editura Logos Panda, 2022

Iași, Bd. Nicolae Iorga nr. 55B

logospanda21@gmail.com

www.librariavirtuala.com

Tehnoredactare: Maria Antohe

Design copertă: Roxana Demetra Stratulat

Reproducerea oricărei părți din prezentul volum prin fotocopiere, scanare, multiplicare neautorizată, indiferent de mediul de transmitere, este interzisă.

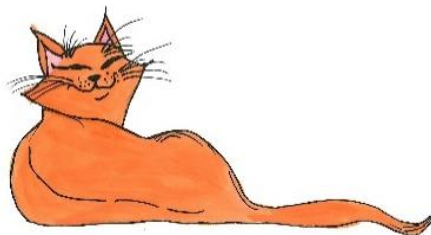
MARINESCU, AMALIA-GABRIELA

Așchiuță / Amalia-Gabriela Marinescu. - Iași :
Logos Panda, 2022

ISBN 978-606-95513-0-1

Așchiuță

Amalia-Gabriela Marinescu

Logos Panda

2022

Pagina lasata
intentionat goala

Cuprins

Comoara bunicului	7
Prada lui Așchiuță	21
Maya și lanul de floarea soarelui.....	29
Dispariția.....	37
Motis, inimă vitează	49
Zinaida.....	65
Știna fântânii.....	75
Recomandări pentru părinți și educatori	93

Comoara bunicului

Lumina lunii se cernea printre ochiurile ferestrei, iar perdeaua se unduia ușor în briza nopții. Fusese o zi plină, iar Carolina încă simțea pe piele stropii reci ai ploii de vară- *cine ar fi crezut că te poți distra atât de bine și pe o astfel de vreme...* - mici frânturi din aventura zilei i se perindau prin minte, iar ochii i se închideau molcomi, cuprinși de o toropeală bine-cunoscută, când un zgomot o aduse la realitate!

Se ridică într-un cot, iar buclele-i blonde îi căzură pe umeri, încadrându-i fețișoara rotundă cu gropițe-n obrăjori. Dar zgomotul păru că încetase... Curioasă din fire, Carolina nu renunță și își ciuli urechiușele bine-bine.

Apoi îl auzi iar! Mai întâi timid, parcă undeva din depărtare și dacă ar fi încetat, atunci Carolina ar fi zis că visează... Dar nu! Începu iar, din ce în ce mai tare, din ce în ce mai apăsător, din toate colțurile grădini, din toate încheieturile și cotloanele casei:

Cri-cri, cri-CRI, CRI-CRIIII...

Și atunci știi că vara avea să se sfârșească în curând și că ploicica veselă din timpul zilei era doar începutul ploilor furioase de toamnă, cu vânt și copaci zgribuliți și teme... multe teme!

Se întristă puțin, mai ales că asta însemna să-și ia iarăși rămas bun de la bunici; dar cântecul greierilor era atât de plăcut, iar pleoapele ei din ce în ce mai grele... și Carolina alunecă în lumea viselor, cu luna veghindu-i somnul...

Un miros ademenitor de pâine prăjită cu miere și lapte cald se strecură pe sub ușa camerei și o gădilă pe Carolina la născut cu atâta insistență că până la urmă fetița cedă tentației și se trezi. Întâi leneș, un ochișor ciocolatiu, apoi, când văzu că afară era senin și călduț, și pe celălalt și se întinse mai ceva ca o pisicuță în așternuturile pufoase.

Vrăbiuțe guralive ciripeau sub streășină, bunicul deja trebăluia pe afară, iar pisoii erau de mult plecat în recunoaștere. Se ridică sprintenă din pat și se îndreptă cu pași repezi spre bucătărie, căci burtica deja o ronțăia tare-tare.

– Bună-dimineața Carolina! o întâmpină bunica cu zâmbetul pe buze. Întâi la baie și după mâncarea.

– Bineee bineee, mormăi fetița.

Spălată și pieptănată, se întoarse în bucătăria micuță, dar primitoare, cu mobile verzi și blide colorate, unde bunica o aștepta deja cu pâine prăjită și cacao aburindă. Și nici nu apucă bine se se așeze la masă, că parcă de nicăieri apăru Cinu, motanul preferat al fetiței. A venit să-și ia și el porția de lăptic, răsă bunica și îi umplu castronul cu lapte călduț.

Motănelul începu să toarcă fericit și își înmuie toate mustăcioarele în blid, spre deliciul Carolinei.

– După ce termini de mâncat ieșim amândouă în curte. Am o surpriză pentru tine!

– Oooo, o surpriză! Despre ce e vorba? Spune-mi buni, te roooog – te rog- te rog – te roooog.

– Nu îți pot spune! Trebuie să vezi cu ochii tăi, spuse bunica ștregărește.

– Atunci să mergem acum!

– Dar nu ai terminat de mâncat.

– M-am săturat. Hai să mergem! Cinu, hai și tu cu noi! îndemnă Carolina motanul tărcat.

Și o porniră vesele, cu pisicul împleticindu-se printre picioarele lor, spre curtea casei. Dar nici nu apucară prea bine să facă trei pași, că fetița rămase uimită.

– Oooo, bunicoooo!!!! Toate florile astea au înflorit peste noapte?! Asta voi ai să-mi arăți?

– Da florica mea, ploaia de ieri le-a ajutat și și-au deschis ochii pentru a întâmpina ziua asta senină.

– Sunt minunate! Grădina noastră parcă-i un covor multicolor!

– Mai ții minte cum ți-am spus că se numesc?

– Mmmm... ochiul-boului? răspunse Carolina puțin nesigură.

– Ochiul-boului, așa e! Primii vestitori ai toamnei. Știi tu oare Caro, dragă, ce înseamnă asta?

Fetița își aminti de greierii din noaptea precedentă și de ploicica cea rece și se întristă puțin.

– Că vine toamna și trebuie să mă întorc la școală, răspunse cu supărare.

– Vine toamna, așa este. Dar nu te întrista. Chiar dacă se schimbă vremea și va trebui să înveți mult și să te joci mai puțin, nu uita că este o ocazie minunată să te reîntâlnești cu vechii prieteni, să povestești ce ați făcut, să descoperiți lucruri noi și de ce nu, să îți faci chiar prieteni noi.

Carolina se înveseli puțin la vorbele bunicii, însă o umbră de supărare tot plana pe chipul angelic al fetei.

– Dar ia spune, ce se mai întâmplă când vine toamna, o iscodi bunica.

– Păiii... nu știu... se face frig?

– Da. Și ce fac oamenii când le este frig?

– Păiiii... fac focul!

– Așa este. Și acum că am ajuns, ia uite la ce muncește bunicul de dimineață!

Și în timp ce bunica îi arată Carolinei muntele uriaș de lemne, îi puse o coroniță de ochiul-boului pe cap, coroniță la care tot meșterise de când ieșiseră-n grădină. Încântată nevoie mare de coronița multicoloră, dar și de maldărul imens de lemne, fetița fugi spre bunicul ei, cuprinsă de curiozitate. Bunica știa că acum avea să fie liniște pentru o bună bucată de vreme și se

putea ocupa de masa de prânz, așa că plecă zâmbind spre grădina de zarzavaturi, mulțumită că nepoțica era pe mâini bune.

– Buniculeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee! Uite ce coroniță frumoasă am! Și câte lemne bunicule!! De unde sunt? Ce sunt? Ce faci cu ele?

Bătrânelul o prinse pe Carolina în brațe și o roti prin aer, așa cum îi plăcea ei, cu buclele blonde fluturând în soarele dimineții, cu rochița fâlfâind în vânt și cu zâmbetul până la urechi.

– Ce de întrebări ai în dimineața asta... ce de întrebări! Dar pot fi lămurite doar cu o poveste. Pentru asta trebuie să stăm amândoi foarteeeee-foarteeee liniștiți, să ne așezăm pe un buștean anume, dar numai și numai pe acel buștean și să fim păziți de un motan curajos. Crezi că putem face toate asta?

Cum deja Carolina cutreiera buștenii stivuiți în curte și sărea sprintenă ca o veveriță de pe un trunchi pe altul, explorând curioasă noua lume, nu prea îi surâse ideea. Însă bunicul spune mereu povești frumoase, un motan curajos aveau și tare ar fi vrut să afle cum ajunseseră peste noapte atâtea lemne în curtea lor...

Se mai plimbă puțin pe un trunchi noduros, imaginându-și că e o cascadoare vestită de circ, apoi se întoarse zâmbitoare către bunic și cu gura până la urechi și fremătând de nerăbdare, se învoi.

Bunicul îi arată buturugile pe care să se așeze, îl luară și pe Cinu cu ei, căci altfel povestea nu ar fi putu fi spusă, își dresе vocea și își începu istorisirea...

„A fost odată, de muuuult tare, când casa asta nici nu exista și tot ținutul era acoperit de păduri, un voinic viteaz. Și voinicul acesta tare își dorea o casă a lui și numai a lui, unde să fie fericit și să aibă o familie mare. Dar oriunde se ducea și în orice pădure intra, nimeni nu îl primea:

– Nu ești din ținuturile astea, mergi mai departe, în pădurea asta nu mai e loc! îi spuseră spiritele pădurii de aramă.

Voinicul nu se lăsă bătut și merse mai departe, cale lungă, până ajuse la o altă pădure. Dar nici aici spiritele nu fură primitoare:

– Se vede că ești voinic vașnic, dar nu ești de prin locurile astea. Nu te putem primi, ne pare rău. Mergi mai departe și Domnu fie cu tine! Îi spuseră și spiritele pădurii de argint.

Voinicul nu se deznădăjdui și merse și mai departe, până ajunse la o pădure verde ca smaraldul. Tare îi plăcu acolo și mult și-ar fi dorit să rămână, așa că își încercă norocul.

– Mari spirite, am cutreierat întreg ținutul, de la pădurea de aramă la pădurea de argint și nu mi-am găsit un loc al meu unde să-mi ridic o casă și să-mi fac o familie. Pădurea voastră este atât de verde și de frumoasă, iar voi atât de veseli! Aș putea oare să-mi găsesc loc aici?

– Tinere, se vede că ești voinic vașnic, dar nu ești de prin ținuturile astea... Ne pare rău, dar nu te putem primi în pădurea noastră. Mergi mai departe, spre miază-noapte și când vei ajunge la pădurea numită Pinopsia, să te oprești la spiritele de acolo. Cine știe, poate îți vor face un loc și ție. Acum du-te, e cale lungă de mers!

Dezamăgit, viteazul plecă mai departe, cu inima plină de dor și supărare, căci tare se îndoia că își va mai găsi un loc pe lumea aceasta... Și merse el ce merse, iar ziua se făcu noapte și noaptea zi și copacii deveniră din ce în ce mai mari și mai gri, frunzele lor preschimbându-se în niște ace ciudate...

– Ce vânt te aduce în pădurea noastră, voinice? Îl întrebară doi moșnegi cu barbe gri și lungi de le ajungeau până la călcâie.

– Ce vânt să mă aducă moșnegilor... iată de săptămâni bune tot umblu ținutul în sus și-n jos în căutarea Pădurii Pinopsia și nu dau de ea... Cred că nici nu există și am fost îndrumat greșit!

Moșnegii se uitară unul la altu, apoi îl studiară cu atenție pe voinic. Și cum le plăcu ceea ce văzură-n adâncul sufletului lui, îi spuseră:

– Căutarea ta tinere s-a încheiat. Aceasta-i pădurea Pinopsia, iar noi spiritele ei! Ce-ți dorești tu de la pădurea noastră?

– Pădurea asta atât de gri și-ntunecată e pădurea de o caut... atât de rece și-ndepărtată?

– Asta-i pădurea... și noi ocrotitorii ei. Spune-ne ce îți dorești și-om vedea dacă te putem ajuta ori dacă pădurea-i chiar așa cum ți se pare.

– Îmi doresc să mă așez și eu la casa mea, să-mi întemeiez o familie și să mă bucur de mulți copii.

– Apăi loc e suficient în pădurea noastră. Dar trebuie să dovedești că ești demn de ea. Dacă faci asta, noi te-om primi!

Și cum voinicul tare își dorea să se așeze și el undeva, căci se săturase de atâta cutreierat lumea, se învoi!

– Ce am de făcut moșnegilor?

– Apăi nu multe voinicule. Nu multe... dacă vrei să te așezi aici și să-ți faci familie, apăi trebuie să găsești locul anume unde spiridușii poznași ai pădurii ne-au ascuns comoara. Trebuie să aflii anume buturuga fernesată în care aceștia au ascuns galbenii și s-o crăpi în două dintr-o lovitură. Atunci comoara va fi a ta și-ți

vei putea clădi familia la care visezi. Chibzuieste bine, ai doar o încercare!

Și moșnegii dispărură, lăsându-l pe tânărul voinic singur, în mijlocul pădurii.

Tare se mai chinui tânărul și-și frânse mâinile și-și plânse de milă, că nu-i veni nici o idee! Cătă la toți copacii din jurul lui, înaintă și mai adânc în pădure, dar tot nu-și putea da seama unde ar ascunde spiridușii comoara. Disperat, se așeză pe pământul fremătând de vietăți și-nchise ochii pentru o clipă. Dar soarele îi mângâia fața obosită și era atât de liniște, că adormi. Și se făcu în vis că îi apare cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată, o fată așa cum și-ar fi dorit el să-i arate nevasta. Și ea doar stătea pe o buturugă, într-o rochie lungă și diafană, de culoarea untului și se uita la el. Și avea ochii de un maro atât de frumos... ca ciocolata - atât de blândzi și dulci, că te pierdeai în ei. Voinicul ar fi vrut să îi spună ceva, să o strângă în brațe, dar ea doar stătea pe buturugă și tăcea. Și el se uita la ea și-i era atât de dragă! Dar se porni de-o data un vânt atât de puternic încât involbură toate frunzele pădurii și rochia fetei fâlfâia în jurul lor și se făcu ceață și nu mai putu vedea nimici și poalele rochiei îi atineră fața și se trezi. O pasăre albă stătea în fața tânărului, uitându-se fix la el, de pe o buturugă plină cu ciuperci de culoarea untului.

Atunci voinicului nostru îi veni o idee... dacă acolo-i ascunsă comoara spiridușilor?! La urma urmei cine ar gândi că într-o buturugă așa mică, plină de ciuperci așa urâte, poate fi o comoară?! Și-și apucă voinicul nostru toporu și când lovi în buturugă, o despică pe dată-n două și din ea se revărsară galbeni cât nu mai văzuse acesta în toată viața lui. Și când și ultimul galben atinse pământul pădurii, cei doi Moșnegi, spiritele pădurii Pinopsia se iviră lângă voinic, însoțiți de fata din visul său.

– Tinere, ți-ai câștigat locul în pădurea noastră și mâna fiicei pădurii! Împreună, să trăiți fericiți și să aveți grijă ca de acum înainte, an de an, pe vremea asta, urmașul vostru să-și primească lemnele și partea din comoară! Să fiți bine-cuvântați.

Apoi moșnegii și buturuga dispărură în ceața pădurii, lăsându-și în urmpă fiica și atâția bani cât aveau nevoie cei doi să-și înceapă viața.

Și de atunci, an de an, își respectă promisiunea și au grijă ca în curtea cuiva anume, să apară fix atâtea lemne cât are nevoie și o buturugă fermecată, ca cea din poveste... o buturugă ca cea pe care stai tu, Carolina", își încheie bunicul povestea.

– Vai bunicule, crezi că asta-i buturuga fermecată? Cea în care spiridușii au ascuns comoara? Ar putea, ooo, ar putea fi ea?! Ar putea... repeta Carolina din cale afară de încântată.

– Există doar o cale să aflăm, spuse bunicul. Și își pregăti toporul.

Fetița se trase lângă bunic, ținând pisoiiul strâns în brațe și ținând de pe un picior pe altul de nerăbdare.

– Haide bunicule, haide, mai repede!

Bătrândul se opri puțin, se prefăcu că fixează buturuga mai bine și strecură cu dibăcie într-o crăpătură dinainte făcută, un pumn de monede. Se dădu în spate, ridică toporul și cu o lovitură fermă sfărâma buturuga în două! O grămadă de monede începură să se prăvălească pe jos, sclipind în lumina soarelui... atât de zgomotoase și luminoase, mai că o orbeau pe Carolina.

Fetița închise și deschide ochii de câteva ori, dar soarele o tot deranja... iar Cinu deja începea să se foiască în brațele ei. Apoi... unde erau monedele spiridușilor și ce era cu zgomotul ăsta?! În sfârșit un nor acoperi soarele și Carolina putu deschide ochii. Dar nu mai era afară, ci în patul ei, în pijama, cu Cinu alături. Afară soarele ardea puternic, ascunzându-se când și când după câte un nor. Din bucătărie venea un

Eqpvkpwctgc "ceguvwk" xqnwo '
achizitionând volumul de pe

www.edituralumen.ro
www.librariavirtuala.com

ucw "fkp" nkdt tkkng "pqcu v

Despre importanța lecturii încă din primii ani de viață sunt ferm convinsă că ați tot auzit și citit. Dar știați că le puteți citi micuților încă de când sunt în burtică?! Alegeți o povestioară/poezie scurtă și veselă pe care să o citiți "burticii", ca pe un soi de ritual.

Este esențial să aveți în vedere că trebuie să adaptați cărțile, poveștile și modul în care citiți vârstei copilului. Într-un fel o să citim unui bebeluș, unui preșcolar ori unui adolescent. În ceea ce privește povestioarele adunate în această carte, le puteți adapta nivelului de vârstă al copilului vostru și să le folosiți pentru a face mai ușoare vacanțele la bunici ori despărțirile (Comoara bunicului, Așchiuță).

Zinaida exprimă importanța persoanelor dragi și a legăturilor de familie, precum și nevoia de a fi recunoscători pentru micile minuni din viața noastră, a fiecăruia. Pentru cei care se tem, ori se consideră lipsiți de curaj, Motis inimă vitează poate fi un bun exemplu de cum să îți învingi temerile, dar și că nu sunt singuri în această situație, iar frica este o emoție firească.

